

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 03 listopada 2008 roku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

BMP-0724-10452a(1)/08/JD

P. J. Borusewicz
Kancelaria
Marszałka Senatu
ul. Piłsudskiego 4
00-913 Warszawa
wydane dnia 4. 11. 2008
nr 8110 podpis *Moraw*

KABINET MARSZAŁKA SENATU

wyplynie dn. 4. 11. 2008

nr 657K podpis *[signature]*

Pan

Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu RP

Wielce szanowny Panie Marszałku,

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2008 roku (sygn. BPS/DSK-043-887/08) przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Czesława Ryszkę podczas 18. posiedzenia Senatu RP w dniu 25 września 2008 roku w sprawie *powrotu do Ojczyzny z Kazachstanu potomków polskich zesłańców*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji realizuje zadania wynikające z ustawy z dnia 9 listopada 2000 roku *o repatriacji* (t.j.: Dz. U. z 2004 roku Nr 53, poz. 532 z późn. zm.), a w szczególności jest organem właściwym do udzielenia zgody na wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji lub na wydanie decyzji o przyrzeczeniu jej wydania przez konsula właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o wydanie przedmiotowej wizy (vide: art. 12b ust. 1). Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji prowadzi także ewidencję lokali mieszkalnych i źródeł utrzymania dla repatriantów oraz ewidencję osób ubiegających się o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji i członków ich rodzin nieposiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zapewnionego lokalu mieszkalnego lub źródła utrzymania. Dane z obydwu ewidencji stanowią komputerową bazę danych „Rodak”.

Odnosząc się do kwestii zaproszeń dla repatriantów stwierdzić należy, iż zróżnicowanie ich na imienne i nieimienne nie spowodowało wstrzymania repatriacji. Pragnę przy tym wskazać, iż zgodnie z art. 12 ustawy *o repatriacji*, wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji uwarunkowane jest przedstawieniem przez wnioskodawcę dowodu potwierdzającego posiadanie warunków do osiedlenia się tj. posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego i źródeł utrzymania w Rzeczypospolitej Polskiej. Ustawodawca wychodząc naprzeciw osobom, które nie mają możliwości samodzielnego zapewnienia warunków do osiedlenia się, wprowadził instytucję zaproszeń gmin dla nie wskazanych imiennie repatriantów, aby osoby te również zostały objęte repatriacją. Ustawa *o repatriacji* wprowadza jednocześnie rozwiązania mające na celu udzielenie ekonomicznego wsparcia dla gmin, które dobrowolnie przyjmują na swój teren repatriantów. Zgodnie z art. 21 cytowanej ustawy, gminie, która zapewni lokal mieszkalny nieokreślonym imiennie repatriantom i zobowiąże się do zawarcia na czas nieokreślony umowy nadającej im tytuł prawny do tego lokalu, udziela się dotacji z budżetu państwa na podstawie porozumienia zawartego pomiędzy

gminą a właściwym wojewodą. Wysokość dotacji stanowi równowartość iloczynu 45 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i wysokości wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego na terenie danego powiatu, ogłaszanego przez wojewodę na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku *o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego* (t.j.: Dz. U. z 2005 roku Nr 31, poz. 266 z późn. zm.), obowiązującego w dniu złożenia wniosku o przyznanie dotacji do właściwego wojewody (tj. około 120 tys. zł). Ponadto warto zauważyć, iż każdemu repatriantowi oraz przybywającym z nim do Rzeczypospolitej Polskiej członkom najbliższej rodziny repatrianta, pozostającym we wspólnym gospodarstwie domowym, udziela się jednorazowo pomocy ze środków budżetu państwa (vide: art. 17 ustawy *o repatriacji*). Mając na uwadze fakt, iż wskazane dotacje przyznawane są gminom, za nieprawdziwe należy uznać stwierdzenie, że rodziny korzystające z tzw. „anonimowych” zaproszeń otrzymują pomoc finansową w wysokości 120 tys. zł. Jednocześnie zaznaczyć należy, że liczba podejmowanych przez rady gmin uchwał zawierających gwarancję lokalu mieszkalnego dla repatriantów, uzależniona jest od sytuacji ekonomicznej i społecznej gminy i pozostaje bez wpływu na charakter samego zaproszenia (imiennie czy nieimiennie).

Pragnę również zauważyć, że w procesie repatriacji realizowana jest zasada łączenia rodzin i nie są znane przypadki celowego rozdzielania rodziny. Rady gmin, podejmując uchwały w zakresie zaproszenia rodzin repatriantów, zarówno w przypadku zaproszeń imiennych jak i nieimiennych, zawsze określają warunki, jakim powinny one odpowiadać (liczba członków rodziny, jaką gotowi są przyjąć, kwalifikacje zawodowe). W przypadku zaproszeń imiennych, rada gminy przed podjęciem uchwały, zapoznaje się z informacjami na temat chętniej do osiedlenia się rodziny (liczba osób w rodzinie, wiek, kwalifikacje) i analizuje je pod kątem własnych możliwości w zakresie stworzenia dogodnych warunków. W przypadku zaproszeń dla nie wskazanych imiennie repatriantów, rada gminy określa warunki, jakim powinna odpowiadać rodzina chętna do skorzystania z anonimowej oferty (podawana jest oczekiwana liczba członków rodziny, preferowane kwalifikacje zawodowe, wiek), jak również przedstawia proponowane warunki do osiedlenia się (rodzaj lokalu mieszkalnego, możliwość zatrudnienia). W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji na bieżąco kojarzone są tzw. „anonimowe” zaproszenia z rodzinami, które odpowiadają zaproponowanym warunkom zarówno liczebnie, jak i zawodowo. Należy jednak zaznaczyć, iż nie występują sytuacje, w których w celu zrealizowania uchwały rady gminy w zakresie zaproszenia nie wskazanych imiennie repatriantów, dokonuje się podziału rodziny.

W odniesieniu do postulatu powołania urzędu przesiedleńczego lub pełnomocnika do spraw repatriacji należy zauważyć, że wraz z wejściem w życie ustawy *o repatriacji*, w urzędach wojewódzkich zostali powołani pełnomocnicy wojewodów do spraw repatriacji, którzy utrzymują bezpośredni kontakt z samorządami i służą pomocą w rozwiązywaniu problemów, na które napotykać zarówno repatrianci, jak i podmioty angażujące się w proces repatriacji.

Odnosząc się do emerytur i rent przyznawanych repatriantom w Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie informuję, iż podjęte zostały już działania zmierzające do zawarcia dwustronnych umów o świadczeniach społecznych z państwami, z których pochodzą repatrianci. Z uwagi jednak na fakt, iż kwestie te pozostają w zakresie właściwości Ministra Pracy i Polityki Społecznej, zasadnym wydaje się, aby wskazany organ odniósł się do przedmiotowego zagadnienia. Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji występowało do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o rozważenie możliwości wprowadzenia zmiany do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku *o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (t.j.: Dz. U. z 2004 roku Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), tak aby prawo do zaliczenia okresów zatrudnienia za granicą przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych w Rzeczypospolitej Polskiej służyło nie tylko repatriantom, ale i przybywającym wraz z nimi małżonkom, którzy przebywają w Polsce na podstawie zezwolenia na osiedlenie się, jednak kwestia ta do dzisiaj nie została rozstrzygnięta.

Jednocześnie pragnę poinformować, że przy Międzyresortowym Zespole do Spraw Polonii i Polaków za granicą została powołana grupa robocza do spraw repatriacji, w skład której będą wchodzić przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz innych resortów. Prace tej grupy mają objąć m.in. przygotowania projektu nowelizacji ustawy *o repatriacji* w zakresie będącym następstwem analizy dotychczasowego wykonania przedmiotowej ustawy.

2 *powstanie*

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z up. Piotr ~~SEACHAŃCZYK~~
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów